

Presentació

Antoni Montserrat i Solé

Joan Sardà, professor, assessor de governs, fou essencialment economista interessat pel bé públic. Tota la seva llarga carrera de seixanta anys de plena activitat es veu orientada per la dimensió de servidor públic i d'economista amb rigor. Dues facetes indestriables que en fan segurament el més gran dels economistes catalans del segle xx, segons opinió d'Estapé i del conferenciant doctor Ros Hombravella.

Aquesta doble vessant el fa paral·lel als altres autors publicats en aquest quadern de la Societat Catalana d'Economia. Com a economista, el caracteritza el rigor i l'assumpció de les novetats tècniques i científiques. No li fa res dissentir i quan està convençut de la possibilitat de fer avançar les seves idees s'hi llança a fons en la seva defensa. No era, per tant, un tímid o un convencional pel que fa a la seva activitat professional. En el pla personal sí que era un gran tímid, com potser l'inclinaven les vicissituds i dificultats per les quals va passar abans i després de la Guerra, a l'exili, a Madrid i aquí. No podem entendre els problemes de la banca catalana i de l'espanyola, el paper del sector financer i fiscal en l'economia sense acudir a Sardà, bé sigui per copsar l'economia de la República com la del franquisme, bé per interpretar tota la història financera dels segles dinou i vint. Li devem a Sardà la introducció de teories econòmiques i del rigor tècnic, la de les taules *input-output*, que comença a aplicar a Veneçuela, per exemple. I les seves classes, recerques i traduccions.

Com a economista públic, li devem en especial la modernització del Banc d'Espanya i aquell Pla d'estabilització que va dissenyar, les limitacions socials del qual coneixia perfectament.

Sardà escoltava el raonament dels altres i es feia la seva pròpia opinió. Però la defensava només quan l'interlocutor era capaç d'acceptar les seves opinions, potser matisades pel que acabava de sentir. Sinó, no valia la pena l'esforç. Les seves conviccions el portaren a escriure sota pseudònim en clau irònica en temps de la República en una activitat publicista que sempre va valorar si havia de permetre fer progressar les seves conviccions. Excel·lia en aquella mena de con-

versa plena de silencis que fan avançar el raonament. Els textos curts, com per exemple els diversos pròlegs que va escriure per a obres que considerava interessants, sintetitzen molt bé la seva preocupació pel país. En la vida i en l'economia no era un fanàtic, però tampoc no era un descregut cínic. Creia en la capacitat d'intervenció per millorar les coses i sabia les limitacions de l'acció que podia a cada moment emprendre. Aquesta fe laica en la raó crec que ens seria molt útil avui.